

Sygn. akt II CSK 86/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko "S." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 187/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 lipca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania opart na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik pozwanej uzasadnił zarzutem oczywistego naruszenia art. 389 § 1, art. 390 § 1 oraz art. 481 § 1 k.c. oraz potrzebą wykładni art. 483 § 1 k.p.c. w zakresie ustalenia, „czy dopuszczalne jest zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy z powodu niewykonania przez drugą stronę zobowiązania pieniężnego. W ocenie autora skargi jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnia również występowania w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne autor skargi sprowadził do pytania, czy zobowiązanie kupującego do zawarcia umowy przyrzeczonej sprzedaży nieruchomości należy traktować, jako zobowiązanie niepieniężne czy jako zobowiązanie pieniężne.

Odnosząc się do przedstawionych w skardze kasacyjnej twierdzeń należy zauważyć, że wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżono w części w jakiej zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 68.425,00 zł, zmieniono orzeczenia o kosztach postępowania i wydatkach przed Sądem I instancji oraz w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego. Uzasadniając zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki powyższej kwoty Sąd Apelacyjny jako podstawę prawną wskazał art. 410 w zw. z art. 481 k.c. Oznacza to, że podstawą prawną zaskarżonej części wyroku nie było zastosowanie wskazanych w skardze - jako naruszonych - przepisów prawa materialnego. Kwestie oceny postanowienia umowy odnoszącego się do kary umownej,

wyrażonej w wyroku Sądu Apelacyjnego, ale w części niezaskarżonej przez pozwaną, nie poddaje się kontroli w postępowaniu kasacyjnym. W konsekwencji ocena sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego czy wyjaśnienie podniesionych w ramach uzasadnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 wątpliwości nie mogłaby być przedmiotem merytorycznej oceny w postępowaniu ze skargi kasacyjnej. Skargi nie można nadto uznać za oczywiście uzasadnioną, ponieważ podniesione w niej zarzuty nie dotyczą podstawy prawnej orzeczenia w części zaskarżonej skargą.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).